

GYÓGYÍTHATÓ MAXIMALISTÁK

ellemagazin.hu

Sokszor kifelé tekintgetünk visszaigazolásért és inspirációért, de mi van akkor, ha befelé figyelünk, és azt mondjuk: én nagyon jó vagyok?

Habár McKinney mindkét nemnél találkozik ezzel az attitűddel, a nők azok, akik jobban megsérülhetnek tőle. A társadalom azt tanítja nekik, hogy legyenek szigorúak magukkal szemben. Ahogyan egyre magabiztosabbá válnak, és olyan területre lépnek, ami hagyományosan a férfiaké, a bizonytalanság érzete az, ami előre tudja vinni őket, hiszen azt gondolják: hússzor keményebben kell dolgoznom, hogy megmutassam, én is vagyok olyan jó. Ha ezt párosítják a mindenáron kiemelkedő munkát akarok végezni hozzáállással, akkor jönnek csak igazán lendületbe.”

Sheryl Sandberg ötlete, a „Dobd be magad!” nagy, de annál hasznosabb vihart kavart. A nőket arra ösztönzi, hogy a munkahelyeken álljanak ki a nemi egyenlőtlenség ellen, legyenek ambícióik, kövessék az álmaikat, és próbáljanak minél feljebb jutni, de amikor a saját jólétükről van szó, tényleg az az egyetlen megoldás, ha teljesen kiszállnak? Nem hiszem, hogy valóban el kell jutnunk bárhová is - mondja *Isaacs*, aki szerint minden sikeres embernek meggyűlik a baja egyszer a maximalizmussal. - Nem sima, egyenes úton haladunk a cél felé, számtalanszor fogunk letérni róla és akadályba ütközni. Azt az üzenetet küldjük a fiataloknak, de főleg a nőknek, hogy az a jó, ha tökéletes az egyensúly a munka és a magánélet között, és ha ez felborul, kevesebbek leszünk tőle. Sokan azt gondolják, a munka rovására megy a családdal töltött idő, és rosszul érzik magukat, amiért nem összpontosítanak eléggé a munkájukra. Ez a gondolkodás korlátoz minket.”

Érdekes módon az anyaság volt az, ami lazított *Isaacs* szigorú gondolkodásán. A szülőség mindennap más és más. Amikor azt gondoljuk, most már minden rendben van, akkor a bébiszitter felmond, a gyerek lebetegszik, és folyamatosan a helyzethez próbálunk igazodni. A tökéletességet és a kontrollt elfelejthetjük, helyette a rugalmasságra törekedünk, és mondjuk azt: én megtettem mindent, semmi gond, minden rendben lesz. Szerintem a nőknek szükségük van erre a higgadt gondolkodásra.” Habár az ismert divattervező, *Karén Walker* szigorú hivatása nem engedi meg az „lég jót”, az üzletasz-szonynak és anyának megvan a saját taktikája arra, hogyan őrizze meg az egyensúlyt. Nagyon ügyelek az időbeosztásomra, figyelek az elvállalt és visszautasított feladatok arányára úgy, hogy saját magamra és a családomra is jusson idő. Ha ez azt jelenti, hogy nincs idő elvégezni egy feladatot vagy elkészülni vele határidőre, akkor egyszerűen nem vállalom el. Nem generálok

felesleges és extrém mennyiségű stresszt és munkát. Szeretem a kreatív munkámat, és büszke vagyok rá, ahogyan arra is, hogy a vásárlók is szeretik, és nem vonom meg az időt se magamtól, se a családomtól.”2015-ben 97 éjszakát töltött távol az otthonától a munkája miatt, tavaly sikerült ezt 80-ra levinnie, és az idén még tovább igyekszik a számot csökkenteni. Minden nagy, munkával kapcsolatos döntés az életével kapcsolatos döntés is egyben (a férje egyben az üzlettársa is), ami néha a magánéletére vonatkozó elképzelések ellen működik. A legfontosabb, hogy a hiba is lehetőség. Természetesen nem szeretek hibázni - mondja Walker. De időről időre megtörténik, ami elkerülhetetlen. Ha mindent megtettünk, ha meghoztuk a döntéseket, amelyek abban a pillanatban helyesnek tünnek, ha a legjobb csapat vesz minket körül, akkor nincs miért hibáztatni magunkat. Semmi nem indul 100 százalékos garanciával, mindig van esély a bukásra. A legfontosabb, hogy tudjuk, mi okozta, így már okosabban látunk neki a következő feladatnak.”

Az egyik legnagyobb motiváció a mindent vagy semmit személyek számára a mások bírálatától való félelem, mondja McKinney. Ez azzal végződhet, hogy inkább lemondanak a terveikről, csak elkerüljék a gyenge eredmény miatti szégyent, vagy halogatni kezdenek, mert tartanak tőle, hogy nem felelnek meg az elvárásoknak (leginkább a sajátjaiknak). Néhány vállalat, mint például a Google is, létrehozott egy kezdeményezést a maximalizmus vissz-szaszorítására, miszerint a hibáikért jutalmazza a dolgozókat. Ez elgondolkodtatott. Megszabnék néhány elérhető és reális célt, amelyhez olyan siker-orientált személyek segítségét kérném, akik McKinney szerint remekül megtalálták az egyensúlyt. Addig is megtanulom használni a legújabb motivációs mantrát: hadd menjen! ?

AZT AZ ÜZENETET KÜLDJÜK A NŐKNEK, HOGY HA FELBORUL A TÖKÉLETES EGYENSÚLY A MUNKA ÉS A MAGÁNÉLET KÖZÖTT, ATTÓL KEVESEBBEK LESZNEK.

Üzenet a maximalistáknak, amelyek nagy része arról szól, hogy a tökéletesség elérhetetlen, és ezzel véget is ér a mondandójuk. Ezért aztán amikor a kezembe került Mike McKinney klinikai pszichológus könyve, a Mindent vagy semmit (All or Nothing), először majdnem félredobtam, de aztán hirtelen felkeltette az érdeklődésem, ami sok más önségítő könyvnek egyáltalán nem sikerült. Már az alcím is optimistának tűnt - Egyensúlyba hozni az sikerorientált személyiséget ☹️ amikor pedig a negyedik fejezetben a következő sorok ugrottak a szemem elé, libabőrös lettem: Hasznos lehet fontolóra venni azt, hogy nem kell mindig tökéletesnek lenni vagy elérni a tökéletes eredményt. Habár ez ijesztően és zavaróan hangozhat, de segít rugalmasságot tanulni. Ha elfogadjuk az »elég jó« eredmény gondolatát, az

ösztönzőleg hat, és segít megfelelő szinten tartani az egyébként szigorú önkritikát.”

Élég jó.” Két szó, amelyet végzetesként is értelmezhetnek azok, akik képtelenek beérni kevesebbel, mint a tökéletessel. Két szó, amely gyerekként is elfogadhatatlan volt számomra, amikor a testvéreimmel folyamatosan, újra és újra befonattam a hajam mindaddig, amíg minden egyes szál a helyére nem került, és így van ez most is, amikor az a szegény férfi az autósóban mindent megtesz, hogy megtalálja azokat a kicsi foltokat a frissen mosott szélvédőn, amiket mutatok neki. És az irodáról nem is beszéltem. A majdnem elég jó lehet-e valaha is elég jó? Mike McKinney, kérem, árulja el nekem!

„Az »elég jó« gondolata kezd rosszra válni - mondja McKinney. - Úgyhogy a »mindent vagy semmit« típusú emberek rögtön elmenekülnek, amint meghallják, mert szerintük az bukást von maga után. Már nagyon fiatal korunkban ezt tanítják nekünk. Talán a családtól ered az egész: ha megkapjuk a jutalmat, a dicséretet és a figyelmet, amiért nagyon jó munkát végeztünk, egy idő után ez alapvetővé válik számunkra. Viszont később, ha nem tudjuk, mi a norma, így azt sem, hogyan feleljünk meg neki, akkor mit csinálunk? Megemeljük a mércét.”

McKinney szerint ez az a pont, ahol az „elég jó” jelentése - amit a legtöbbször éppen csak teljesítésként fordít - fontossá válik. Amit mondani próbálok, főként a maximalistákra gondolva, az az, hogy valószínűleg ezen a ponton szűkül be a látószögünk, mert amit csinálunk, ugyan jó lehet, ha magunkat akarjuk kihívások elé állítani, de nem feltétlenül adja meg a lehetőséget arra, hogy megálljunk, magunkra figyeljünk, és azt mondjuk: wow, de jó vagyok! Ehelyett a legtöbb maximalista azt mondja magának: ha meg tudtam csinálni, nem is volt elég nehéz.

A gyerekkori elvárás, miszerint mindig a legjobbat kell kihoznunk magunkból, a hibázástól való félelem, és a kényszer, hogy lenyűgözzünk másokat: mindezek miatt a maximalisták folyamatos aggodalomban élnek, mert attól félnek, hogy a világ látni fogja, milyenek is ők valójában. A maximalizmus befolyásolhatja a mentális egészséget, szorongást vagy depressziót idézve elő, és olyan gondok okozója lehet, mint a párkapcsolati problémák, az önbizalomhiány, a munkamánia, az alacsony produktivitás, a halogatás, vagy a hibázástól való félelem miatti cselekvésképtelenség. McKinney szerint szintén ez a fő oka a kiégésnek is. Lehet valaki egészségesen sikerorientált, amikor próbára teszi magát a teljesítménye növelésének érdekében, és azért, hogy továbbléphessen a kívánt irányba, pozitív célok eléréseért - írja a könyvben. - És van a kevésbé egészséges sikerorientált, aki rögtön magát hibáztatja, ha nem érte el a célt, amit kitűzött magának. Sajnos, a

»mindent vagy semmit« emberek az utóbbi csoportba tartoznak.”

Az „lég jó”radikálisan új gondolkodást igényel, de McKinney azt mondja, ez nem az elvárások teljes lenyirbálását jelenti, hanem azt, hogy felébresztjük magunkat, amikor nem sikerül elérni egy célt, ami nagy valószínűséggel egyszerűen teljesíthetetlen volt. Próbálok ösztönözni az embereket arra, hogy pihenjenek kicsit, és legyenek objektívak önmagukkal szemben, amikor felteszik a kérdést: tényleg jó munkát végzek? Ha a válasz igen, akkor gratulálok!”

A Business Chicks alapítója, és a saját bevallása szerint gyógyuló maximalista”Emma Isaacs négy, hét év alatti gyermek édesanyja és egy világvállalat vezetője. Úgy véli, hogy az „lég”szó nem működik a teljesítménykényszeres emberek számára. A nők önbecsülésére gondolva - mondja Emma a Business Chicks értékrendjének része, hogy legyünk hálásak az elért eredményekért, miközben a céljainkért dolgozunk. Nem azt mondjuk, hogy nem lehetnek ambícióink, és ne akarjunk jobbak lenni, de legyünk tisztában vele, hogy értékesek vagyunk, és szeretnek minket.

A LEGTÖBB MAXIMALISTA HAJLAMOS RÁ, HOGY AZT MONDJA MAGÁNAK: HA MEG TUDTAM CSINÁLNI, AKKOR NEM IS VOLT ELÉG NEHÉZ!

nők gyerek nélkül – KERESZTÉNYEK - FÉRFIAK KICSI PÉNISSZEL- BANKÁROK – férfiakkal – JÓGIK – IDŐSSZEX.

NÉZZÜK AZ ELŐÍTÉLETEKET!

**NEM VAGYUNK OLYAN SZABADELVÜEK, MINT GONDOLJUK
FIGYELEM, SPOILER ALERT !**

A cikk az előítéletekről fog szólni. Aki tökéletesnek gondolja magát, itt meg állhat. Azonban aki hozzám hasonlóan azt érezte hogy az elmúlt évben, esedeg még többen, elkezde előítéletessé válni, az olvasson tovább. Továbbá, al érzékeny, szintén jobb, ha inkább elfordul, mert idős emberek szexuális szokásaival kezdjük.

Nem gondoltam volna, hogy egy hetvenes éveiben járó, tévében szexelő nő ennyire felzaklat majd. Kellemedenül ér: tem magam tőle, és rájöttem, hogy mégsem

vagyok annyira toleráns, mint ahogy gondoltam.

A *Transparent* című amerikai tévéműsort néztem vissz amelyben a Pfefferman család életét követhetjük nyomo az apáról, Morfról kiderül, hogy transznemű. A show mi tán híres a sztereotípiák folyamatos megdöntéséről, de (mégsem tudtam azon túllépni, hogy a hetvenvalahány év Shelley Pfefferman ráveszi a volt férjét, a nem régen által kult Maulát, hogy nyúljon bele a kádba, miközben ő fürdi és érintse meg őt a víz alatt úgy, mint a régi szép időkbe Tisztázzuk: egy kicsi meztelenség sem látszódott soha. Mé is, azt akartam, hogy vége legyen, hogy a kamera mozdt jón tovább Shelley mámoráról, a gyönyörben úszó arcán és folytassuk más tabukkal és sztereotípiákkal. Olyanokk amelyekkel kapcsolatban én is kényelmesebben érzem m gam. A következtetéseket levontam, és ambivalens érzések! telve elvonultam aludni.

A szexelni merészülő idős nő kiváltotta számalmas érzéker ségemen kívül van a dolognak egy sokkal fontosabb tani sága: a Brexit okozta sokk és Trump elnök politikájának fogadása között nagyon sokan kérdőjelezzük meg azt, kik vagyunk valójában. Hogyan lehetséges, hogy az elfogad: a tolerancia és a tisztelet tudás generációja egyenes utat bizi sított az előítéleteknek és sztereotípiáknak?

Mostanában egyre inkább kezd egyértelművé válni, hogy a nyitott és liberális gondolkodásúak etikai kódexe több helyen is hibás: bizonyíték rá a következetlenség, a szétszilált gondolkodás és az erőteljes előítéletek. A következő előítélet listát tekintsük egy képmutatásról szóló beszélgetés részle nek, amely egy csapat eszes és toleráns nő között zajlott néppárti tökedenek, alacsony férfiak, nők fiatalabb férfiak! nők gyerek nélkül, férfiak túl nagy vagy kicsi pénisszel, : hancok, keresztények, szőrös nők, nők burkában, bankán A csupán látszólagos szabadelvű emberek általi beskatul; zás gyakran megjelenik könyvklubokban, bárók terasz; a vacsoraasztal körül és a közösségi média hírfolyamában Egy halom karikatúra és ellentmondás mindenhol. Vegyük a szingli és gyerektelen nőkről szóló tipikus sztereotípiát. Annak ellenére, hogy számos boldog és elégedett nő dönti meg sorra a róluk terjedő „magányos és szerencsétlen” legendát, a számalom továbbra sem kerüli el a gyerek nélküli nőket - ugyanúgy, ahogyan az a feltételezés sem, amely szerint végtelen mennyiségű pénz, idő és szabadság áll a rendelkezésükre. Többgyerekes anyaként magam is bűnösnek érzem magam a hasonló gondolatokért, amelyek könnyen megfogalmazódnak bennem, ha egy szörnyű nap végén valaki a kezembe nyom egy jógaórát hirdető szórólapot. Ilyesfajta elméleteket ritkán gyártanak férfiakra, a nőről mégis sűrűn azt feltételezik, hogy meddő, ha még egyszer sem tologatott babakocsit a harmincas évei végére érve. Talán a tudomány közbelép, és a negyvenes éveikre megoldódik a probléma, még mielőtt tényleg túl késő lenne, és a társadalom őszintén

szánakozva vénlányként könyvelné el őket.

A BANKÁROKKAL SZEMBEN VISZONT nincs se szimpátia, se sajnálat. Soha. Semmilyen körülmények között. Önálló barmok, akik a bonuszaikkal átvásárolják magukat az egész életen, nem igaz? Mindenesetre jól megmagyarázza, miért örültem annyira, amikor olvastam, hogy Tony Blair fia, Euan lemondott a Morgan Stanley-nél végzett munkájáról valami társadalmilag jobban elfogadottért - igen, az ifjabb Blair odavágott a bankároknak! De mennyire különböznek ők a tech milliárdosoktól, akik szintén nagyon tehetségesen vallják magukat a jólétfüggőség mestereinek? Mégsem parodizálják őket eleget. Csak azért, mert mostanában megemlítik párszor a közkedvelt fenntarthatóságot?

Hogy őszinték legyünk, lehet valaki a Szilícium-völgy legismertebb sztárja, valamilyen sikeres saját applikációval, ha az illető alacsony férfi, ne is reménykedjen randipartnerekben. A nők már az online profiljuknál rögtön továbblapoznak, és habár a súlyukra és a méretükre érkező megjegyzéseket nem szívesen fogadják, a férfiaknak vastagabb bőrük van, úgyhogy ők jól bírják. Vagy nem?

Amikor a szubjektivitás kerül előtérbe, az emberi test gyakori harcmező. Szóval mi a helyzet a női szőrzettel? Bár valóban őszintén hiszem, hogy mindenki azt csinálja a saját testével, amit akar, mégis dühítő, amikor azon kapom magam az edzőteremben, hogy bámulom egy nő szőrös lábát. Hacsak nem egyfajta protestálás vagy művészet az oka, a szőrös nő még mindig elfogadhatatlan a társadalom számára. Jól dokumentált abszurditás, hogy miközben a feminizmus egyre nagyobb méreteket ölt, a kulturális nyomás ugyanúgy a Barbie baba megszabta mintatest irányába mozdítja a nőket.

AZ ÉLET TELE VAN ELLENTMONDÁSOKKAL, de az emberi értékek és hitek körülményes ügye sosem volt még ennél bonyolultabb. A liberális törekvések eredményeként időnként az emberek saját maguknak állítanak csapdát az előítéleteikkel. Gondoljunk csak arra, hogy a maradásra szavazók közül hányán gúnyolták ki a kilépéspártiakat a kampány alatt Nagy-Britanniában, vagy hogy hány közelharc tört ki a feministák és a velük ellentétesen gondolkodó nőtársaik között.

A mostaninál nincs alkalmasabb időpont arra, hogy megálljunk egy kicsit, elgondolkodjunk, és behúzzuk a féket, ha szükséges. Senkinek sem lehet mindig igaza, de ha meg akarjuk őrizni a helyünket a beszélgetésben, ennél a résznél jobb, ha kicsit visszaveszünk. Anita Abrams klinikai pszichológus szerint tartsuk észben, hogy kétféle gondolkodás létezik. Lehetünk gyorsak és érzelmesek, ami az online kommunikációt jellemzi, vagy gondolkodhatunk lassabban, ami logikus, racionális,

és több önkontrollt igényel. A végén a lassú út lesz az, amelyik időt spórol meg, elég csak arra gondolni, hogy hány órát töltünk el magunkat ostorozva egy-egy meggondolatlan Twitter-üzenet után.

Idetartozik a bátorság is ahhoz, hogy ki merjük mondani: nem tudom. Állandó nyomásként nehezedik ránk az elvárás, ami szerint mindig mindenről azonnal véleményünknek kell lennie. Dr. Adam Abdelnoor, az Inaura alapítvány létrehozója szerint ha gyakoroljuk a hallgatást, ez a kapcsolatainkat is fejleszteni fogja. Egy időben azt gondoltam, hogy a szabadgondolkodás gyávaság vallja be dr. Abdelnoor.

Ma már tudom, hogy teljesen indokolt.”

Eli Pariser a 2012-ben megalapított Upworthy társalapítójaként harcol az online felületek értékesebb tartalommal való megtöltéséért. Eli teóriája szerint azzal, hogy felfedjük a sebezhetőségünket, eloszlathatunk bármilyen mélyen gyökerező szégyent, és mások hibáztatásának is véget vethetünk. Más szavakkal mondva, úzzuk ki a saját démonjainkat, így többé nem fogunk velük másoknak ártani. Első lépésként feltételezzük azt, hogy nem vagyunk olyan tökéletesek, mint amit gondolunk, és igyekezzünk magunkat próbák elé állítani. Gondoljunk vissza a Shelley Pfefferman orgazmusa által kiváltott reakciómra: ez nem az ő problémája, hanem az enyém. Mint a legtöbb nőnek, nekem is vannak fenntartásaim az öregedéssel kapcsolatban.

Ha teljesen nyílt lapokkal játszunk, akkor kimondom: ezek valójában csak a bizonytalanságomat bizonyítják. Éppen ezért, ha 2017-ben is ugyanúgy hangoztatjuk a véleményünket, és azokat az értékeket, amikben hiszünk (korrektség, egyenlőség és elfogadás), akkor most mindennél fontosabb, hogy kordában tartsuk az előítéleteinket. KIRSTY ROBINSON

IDŐNKÉNT AZ ÁLHÍREK CÉLJA A SZATÍRA. DE A SZATÍRA NEM AZT JELENTI, HOGY HAZUDJ, ÉS TÉGY MÖGÉ EGY KACSINTÓS HANGULATJELET! EZ EGYSZERŰEN CSAK LUSTASÁG

A legnagyobb erősségem az őszinteség. A hazugságot minden helyzetben próbálom elkerülni, hiszen a hazugság plusz egy feladat, amit fel kell jegyezni az agyamban lévő határidőnaplóba, nehogy elfelejtsem. Inkább memorizálok jelentéktelen popkulturális apróságokat, mint például azt, hogy 14 olyan színész játszott a Harry Potterben, aki a Trónok harcában is.

Nem mondom, időnként szükség van hazugságokra, hogy létezni tudjunk a világban. Igen, a fiunk odaégette a pirítóst, de inkább dicsérjük meg, hogy legközelebb is megpróbálja elkészíteni. A barátnőnket is megdicsérjük az egyre jobb teniszjátékáért, még akkor is, ha a legtöbb szervát kihagyja. Ezek egy nagy szerkezet apró elemei, nem okoznak kárt. De hazudni arról, akik vagyunk, amiben hiszünk, és a körülöttünk lévő világról egy nagyobb rendszert is befolyásol, és az már mindenkire károsan hat. Íróként és kritikusként arról vagyok ismert, hogy akkor is igazat mondok, ha azzal felkavarom az állóvizet. Végül is én vagyok a szerzője az *I'm Judging You* című könyvnek! Professzionális bajkeverőként jellemzem magam, amivel nagyon sokan egyet is értenek, mert én vagyok az, aki kimondja, amit az emberek nem mernek, de gondolnak. Mint amikor a nagyszájú rokonunk minden olyan Facebook-posztot lájkol, amelyik valami áloldalhoz vezet, és minden híren megbotránkozik. Én vagyok az, aki félrehívja, és megmondja neki, hogy törölje őket, mert nem valósak. És felsorakoznak mögém az emberek helyeselni, de nekem kell szólnom. Én vagyok az is, aki megírja, hogyan fog a világ a pokolra jutni, mert a jók engedik a rosszakat rossznak lenni.

Én vagyok az, aki nemrég Twitte-ren arra biztatta a bloggereket, hogy szólaljanak fel, ha igazságtalanság történik, akkor is, ha az nem illik a profiljukba. Miért? Azért, mert a valódi embereket nagyon is érinti, ami a valós világban történik. Meglepett, hogy ez az egyszerű feladat mennyi ellenséges reakciót generált. Akik személyes sértésnek vették a felhívásom, erőszakosnak neveztek. Ha az igazmondás erőszakosnak számít, akkor én az vagyok!

A véleményem mindig megfontolt, és logikus tényeken alapszik, és elszomorít, hogy vannak olyan emberek, akik ennek pont az ellenkezőjét csinálják. A közösségi média segített felépíteni azt a hazugságokból álló trónt, amin most ülünk. Miután egyetlen kattintással jut fel minden az információs sztrádára, óvatosabbnak kéne lennünk abban, mit fogyasztunk el. A Google 24 órában nyitva áll, mégsem keressük fel, pedig még pénzt sem szed tőlünk. Helyette inkább elhiszünk bármit, amivel a közösségi médiában találkozunk, nem számít, honnan ered. Az internet lerombolta a képességünket, amellyel meg tudtuk állapítani, mi valós, és mi nem, mit jobb megkérdőjelezni és mit figyelmen kívül hagyni. Korábban én is bedőltem hamis híreknek, de aztán rájöttem, csupán három kérdést kell feltenni magamnak: Hihetőnek tűnik ez bármennyire? Megbízható az oldal? Lehozták máshol is ezt a hírt?

Teljesen megőrjít, milyen gyorsasággal terjednek manapság az álhírek. Az internetnek hála, minden másnap rájön egy sztár, hogy valójában ő

meghalt. Tudják, hányszor ölték meg az interneten Morgan Freemant? De Morgan Freeman szerencsére jó egészségnek örvend. A hazugságok egyáltalán nem ártalmatlanok. Láttuk, mi történik, ha az emberek elhiszik a csalást, és ragaszkodnak is hozzá. Ha nagyban nézzük, akkor példa a brit EU-s referendum és az amerikai elnökválasztás eredménye. Az emberek álhírek alapján döntenek a politikai hovatartozásukról, ami bonyolult útvesztőket eredményez, onnan pedig nem könnyű visszajönni. Időnként az álhírek célja a szatíra. De a szatíra nem azt jelenti, hogy hazudj, és tégy mögé egy kacintós hangulatjelet! Mint humorista azt gondolom, ez egyszerűen csak lustaság, a szatírárt nem lehet kibúvóként használni. Nem bújhatunk a szatíra álcája mögé, hogy másokat rágalmazzunk, mert azzal csak felmentjük a felelősség alól azt, aki amúgy is megbízhatatlan. Nem minden szatíra rossz, de nagyon vékony a vonal az egymás ironikus viccekkel való bökdösése és az embereket álhírekkel való megtévesztés között. A posztigazság világában, ahol a kritikus gondolkodás a soha véget nem érő vakációját tölti, magunkra maradtunk. Maguknak kell megkeresnünk a választ arra, mekkora kárt okozunk a világnak ezzel a zavaros viselkedéssel. Mit tehetünk? Kezdjük azzal, hogy megmondjuk az igazat a barátainknak, akik kérdés nélkül tényként kezelnek minden álhírt, amelyeken szintén kérdés nélkül, minden egyes alkalommal megbotrán koznak. És nekünk, igazságmondóknak újra és újra el kell határoznunk, hogy megszólalunk, amikor kell. Lehetnek nehéz helyzetek, de most mindennél nagyobb szükség van erre. Ne hagyjuk, hogy a posztigazság légköre elhallgattasson minket, mert az igazság halk suttogása még mindig sokat számít a hazugságoktól visszhangzó világban. ?

A POSZTIGAZSÁG VILÁGÁBAN, AHOL A KRITIKUS GONDOLKODÁS A SOHA VÉGET NEM ÉRŐ VAKÁCIÓJÁT TÖLTI, MAGUNKRA MARADTUNK. MAGUKNAK KELL MEGKERESNÜNK A VÁLASZT ARRA, MEKKORA KÁRT OKOZUNK A VILÁGNAK EZZEL A ZAVAROS VISELKEDÉSSEL

137

A ruha kitarta volna előttem a jövőbe vezető ajtót, amit kétségbeesetten meg akartam találni, de nem tudtam, hol keressem. Valamiért az a benyomásom támadt, hogy egy ilyen varázslatos átváltoztató képességekkel megáldott ruhába soha többé nem fogok belebodani. Úgy éreztem, mintha elveszítettem volna valamit, ami még nem is lehetett az enyém.

Amikor másnap reggel felébredtem, Juci már elment órára, a ruha pedig szépen összehajtván az ágyam végében hevert. Hiába próbáltam neki visszaadni, hallani se akart róla. Számára ez csak egy egyszerű fekete ruha volt - szép, de nem sorsfordító. Egyedenegyszer vettem fel, egy oktatókkal és más hallgatókkal együtt töltött vacsorán, egy hideg éjszakán.

A rendezvényt egy gyertyafénnyel megvilágított ódon teremben tartották, a pezsgőt ezüsttálcán szolgálták fel, és később, a hajnali órákban, megcsókoltam egy fiút (már felnőttnek számított, úgyhogy majdnem minden stimmel), aki később, mondjuk úgy, a barátom lett. Pontosan úgy, ahogyan elképzeltem, amikor először láttam meg a ruhát. Abban a pillanatban olyanná váltam, amilyen mindig is lenni akartam. Vajon minderről a ruha tehetett, vagy az, ahogyan éreztem magam benne?

A ruhák többet jelentenek annál, mint hogy melegen tartanak. A ruha nyelv, művészet és fegyverzet, és az egyik módja annak, hogy megmutassuk a személyiségünket a világnak

A dolgoknak, amiket viselünk - vagy amiket viselni akarunk - különös varázserejük van. Ki ne lett volna még soha libabőrös, amikor egy magazint lapozott át, vagy amikor besétált egy boltba, és hirtelen meglátta azt a kabátot, blúzt, ruhát, ami Mindent Megváltoztat? Egy ilyen ruha vonzani fogja a boldog pillanatok. Megújulunk tőle, és ragyogni fogunk. EUenállhatada-nok leszünk. Ez az, amiről a shopping szól - már amikor tényleg jól érezzük magunkat. A ruhák többet jelentenek annál, mint hogy eltakarnak és melegen tartanak. A ruha nyelv, művészet és fegyverzet, és az egyik módja annak, hogy megmutassuk a személyiségünket a világnak. Próbálgatni a megfelelő személyekkel, és felfedezni azt, ami jól áll nekünk - legyen az egy piszkosfehér melegítőnadrág vagy egy Gucci estélyi -, segít jobban megérteni önmagunkat.

Számomra nemcsak az segít fenntartani a varázslatot, amit meglátok és amire vágyom, hanem az is, amire vágyom, de egyszerűen nem találom. Nem mindegyik váltja be a hozzá fűzött reményeket - lásd például a bűntudatot kiváltó darabot az érinteden címkével, ott a szekrényem alján megbújva. De az érzés, amit adnak, megfizetheteden. Ott az a gyapjúpelerin, amit minden ősszel előveszek a szekrényből, és tudom, hogy minden összeállításom örülden jól fog kinézni tőle, vagy az a drága dizájnerszirma, amihez hónapokig hetente jártam vissza az üzletbe, mintha udvaroltam volna neki, vagy valamilyen csodára vártam volna (lottóötös?), mielőtt hazavittem. Ez a csizma képes szexissé és legyőzhetővé tenni engem még akkor is, amikor belül össze vagyok törve - és ez minden pénzt megér.

Amikor a szemeszter végén hazamentem, és elővettem a fekete ruhámat az édesanyám lakásában, az a bizonyos „wow-faktor” már elillant. A ruha jelentéktelennek tűnt, valószínűleg műszálból készült, és kicsit még nagy is volt rám, úgyhogy jótékonyági céllal továbbadtam.

Azért néha elgondolkodom a sorsán. őszintén remélem, hogy valakinek ugyanúgy megdobogtatta a szívét, és kinyitotta előtte a világot, ahogyan nekem tette. És talán,

de tényleg csak talán, van egy nő, aki éppen most, ebben a pillanatban viseli. Imádja a ruhát, de ami még fontosabb, imádja magát benne. ?

STILUSRIPORT

NEM VÉLETLEN, HOGY AZ ÁTJÁRÓ NARNIÁBA EGY RUHÁSSZEKRÉNYBEN TALÁLHATÓ. A RUHÁKNAK MÁGIKUS EREJÜK VAN, LEGYEN SZÓ EGY PÁR CIPŐRŐL, AMIT HETEKIG KERESÜNK AZ ÜZLETEKBEN, VAGY EGY KABÁTRÓL, AMI AZT SUTTOGJA: „EGYÉL MEG, MEGVÁLTOZTATOM AZ EGÉSZ ÉLETEDET!”

A ruha miatt sírsz?”- szólalt meg a hang az emeletes ágy alsó szintjéről, amin a barátnőmmel, Jucival aludtunk. Mindketten harmadévesek voltunk az egyetemen, és együtt laktunk egy kicsi, egyszobás lakásban. Éjszaka volt, és reméltem, hogy nem hallja, ahogyan a párnámba rejtett arccal szipogok. Miért sírtam? Nos, honvágyam volt. Meg hát féltem az utolsó vizsgáimtól. De igen, tulajdonképpen minden a ruha miatt történt.

Juci és én egyszerre szúrtuk ki, ahogyan hívogatóan libegett az állvány végén. Fekete volt, finoman csillogó és ujjatlan, lágyan ejtett derékrésszel, alatta két szalaggal és éppen a térd fölé érő fodrokkal. Egyszerre nyúltunk érte, Juci ért hozzá először. Maga elé tette a ruhát, hogy megnézzze, jól állna-e neki, majd benyúlt a zsebébe, elővette a pénztárcáját, és fizetett.

Amikor hazaértünk, irigykedve méregettem a ruhát, és elképzeltem magam benne. Annyira jól állna, egy egész teremnyi embert elvarázsolnék benne! Lenne egy igazi, felnőtt pasim, akivel felnőtt partikra járnánk és pezsgőt innánk. Számomra a ruha testesítette meg a ragyogást, a kifinomultságot és a titokzatosságot. Minden olyan dologot, amiről egy 19 éves diák álmodozik.

